

Sygn. akt IV Ka 691/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 stycznia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Legnicy - IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Paweł Pratkowiecki
Sędziowie	SO Barbara Gabrysz SO Marek Poddębniak (spr.)
Protokolant	stażysta Antonina Kubiena

przy udziale Mariusza Zielińskiego

Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Legnicy

po rozpoznaniu w dniu 10 stycznia 2013 r.

sprawy **M. L. (L.)**

oskarżonego o przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. i inne

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Lubinie

z dnia 27 września 2012 r. sygn. akt II K 144/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) rozwiązuje orzeczenie o karze łącznej grzywny,

b) uniewinnia oskarżonego od zarzutu popełnienia czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku i w tym zakresie kosztami procesu obciąża Skarb Państwa,

c) uchyla orzeczenie za punktu V i VI części dyspozytywnej wyroku w przedmiocie orzeczenia środka karnego oraz zobowiązania do zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów mechanicznych,

d) na podstawie art. 85 i art. 86 § 1 k.k. łączy oskarżonemu orzeczone wobec niego kary grzywny i wymierza karę łączną grzywny w wysokości 30 (trzydziestu) stawek dziennych, przyjmując, że jedna stawka dzienna wynosi 30,00 (trzydzieści) złotych,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od oskarżonego na rzecz skarbu Państwa 20,00 złotych kosztów procesu za postępowanie odwoławcze i wymierza mu 90,00 złotych opłaty za obie instancje.

Sygn. akt IV Ka 691/12

UZASADNIENIE

M. L. oskarżony był o to, że:

I. w dniu 2 października 2011 roku, około godziny 21:00 w R. na ul. (...), rejonu (...) jechał w ruchu lądowym jako kierujący samochodem osobowym marki R. (...) o nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości, stwierdzonym na podstawie przeprowadzonych badań urządzeniem kontrolno - pomiarowym typu (...), które wykazało kolejno: 1,10 mg/l i 1,01 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, z których biegły wyliczył stężenie alkoholu w organizmie w granicach 2,3 promila,

tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.

II. w dniu 2 października 2011 roku w R. na ul. (...) groził J. W. popełnieniem przestępstwa na jego osobie w ten sposób, że krzyczał pod jego adresem, że go zabije, że spali go i zniszczy, która to groźba wzbudziła u niego uzasadnione obawy, że zostanie spełniona czym działał na szkodę J. W.,

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.

III. w dniu 2 października 2011 roku w R. na ul. (...), rejonu (...), dokonał uszkodzenia drzwi wejściowych do mieszkania (...) w ten sposób, że będąc pod wpływem alkoholu, wybił w nich dziurę w dolnej części, czym spowodował straty w wysokości 700 złotych na szkodę J. W.,

tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Lubinie wyrokiem z 27 września 2012 r. w sprawie

II K 144/12 oskarżonego M. L. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i § 3 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki diennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych.

Oskarżonego M. L. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i § 3 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 20 (dwudziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki diennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych.

Oskarżonego M. L. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku, zmieniając opis czynu poprzez zastąpienie słów „700 złotych” słowami „828 złotych” i za to na podstawie art. 288 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 58 § 3 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i § 3 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 20 (dwudziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki diennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych.

Na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 i § 2 k.k. połączył oskarżonemu M. L. wyżej orzeczone w punktach I - III części dyspozytywnej wyroku kary grzywny i wymierzył mu karę łączną grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki diennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych.

Na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 39 pkt 3 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego M. L. środek karny

w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych,

z wyłączeniem pojazdów do prowadzenia których wymagane są uprawnienia określone kategorią (...) i (...) na okres 2 (dwóch) lat.

Na podstawie art. 43 § 3 k.k. zobowiązał oskarżonego M. L. do zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego M. L. obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego J. W. kwoty 828 zł (osiemset dwadzieścia osiem złotych).

Na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego M. L. na rzecz J. W. kwotę 588 zł tytułem kosztów zastępstwa prawnego.

Na podstawie art. 627 k.p.k. oraz art. 3 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego M. L. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe i wymierzył mu opłatę w kwocie 300 złotych.

Z wyrokiem tym nie zgodził się za pośrednictwem swojego obrońcy oskarżony, zarzucając wyrokowi Sądu I instancji:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku w pkt I-szym mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzuconego mu czynu przez to, że będąc w stanie nietrzeźwości prowadził samochód osobowy m-ki R. (...) w R. w dniu 2 października 2011 r.,

2) naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść wyroku, a to art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. polegające na:

- nierozważenie przez Sąd I instancji odmiennej od opartej na zeznaniach rodziny W., a przyjętej w uzasadnieniu wyroku wersji, o kierowaniu samochodem przez św. H. M. w świetle oczywistego konfliktu między dwiema rodzinami,
- przez błędne przyjęcie, że nie było przed 2.X.2011 r. konfliktu między oskarżonym i J. W.,
- bezzasadne odmówienie wiary zeznaniom św. H. M., a wręcz wykluczenie możliwości prowadzenia przez nią samochodu w sytuacji doraźnej, uzasadnionej koniecznością zastąpienia w roli kierowcy oskarżonego po spożyciu alkoholu wbrew powszechnie znanym praktykom wielu osób, stosującym takie rozwiązanie w podobnej sytuacji,
- zobowiązanie oskarżonego do naprawienia szkody J. W. przez zapłatę kwoty 828,- zł odpowiadającej wartości nowych fabrycznie drzwi i to w sytuacji gdy drzwi były stare, a uszkodzony został zobowiązany orzeczeniem administracyjnym do ich usunięcia

i powołując się na ten zarzut wnosił:

- 1) o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt I przez uniewinnienie oskarżonego od zarzuconego mu czynu opisanego w pkt I-szym,
- 2) o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt IV przez obniżenie kary łącznej grzywny za czyny z pkt II i III do wysokości 20 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 złotych,
- 3) o uchylenie orzeczeń z pkt V, VI i VII zaskarżonego wyroku,
- 4) o zmianę orzeczenia z pkt IX zaskarżonego wyroku co do opłaty i kosztów sądowych.

Na rozprawie przed Sądem Okręgowym obrońca oskarżonego popierała pisemną apelację i zawarte w niej wnioski, Prokurator wnosił o utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego była w części słuszna, w części zasługiwał też na uwzględnienie zawarty w niej wniosek.

Apelacja obrońcy oskarżonego w głównej mierze kwestionowała ustalenia Sądu Rejonowego w Tej części, która dotyczyła przyjęcia, że oskarżony krytycznego wieczora kierował pojazdem w stanie nietrzeźwości. W tym zakresie istniały dwie grupy dowodów.

Do pierwszej z tych grup zaliczyć należało zeznania świadków H. M., małżeństwa O., pośrednio także P. P. oraz oczywiście wyjaśnienia samego oskarżonego. Z dowodów tych jednoznacznie wynikało, że 2 października 2011 r. oskarżony, małżeństwo O. i H. M. przebywali z wizytą. Udali się na działki do P. P. samochodem należącym do oskarżonego. Wszyscy też z tamtego miejsca jednym samochodem powrócili do R., do miejsca zamieszkania H. M.. Z zeznań H. M., E. O. i wyjaśnień oskarżonego wynikało, że pojazdem tym kierowała H. M., która była trzeźwa i posiadała uprawnienia do kierowania pojazdami.

Drugą grupą dowodów, które wskazywały odmienny przebieg zdarzenia z 2 października 2011 r. były zeznania świadków B. W.J. W. i K. W.. Z zeznań tych świadków wynikało, że tego wieczora to oskarżony kierował pojazdem, zaś po jego zaparkowaniu wysiedli z niego tylko oskarżony i H. M..

Wbrew pogładowi dotyczącymi oceny przedstawionych powyżej dowodów, wyrażonemu w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, w ocenie Sądu Okręgowego wiarygodne były wyjaśnienia oskarżonego i te dowody, które je potwierdzały. Istotne przy dokonaniu takiej oceny były niewątpliwie zeznania świadka E. O., która kategorycznie stwierdziła, że w obecności oskarżonego i H. M., oraz swojego męża, byli gośćmi na działce P. P., razem na tę działkę przybyli i razem z działki tej powrócili do mieszkania H. M.. Zeznania świadka E. O., sprzeczne są zatem nie tylko z tą częścią zeznań B. W. i J. W., w których twierdzą oni, że pojazdem kierował oskarżony, ale także z tą częścią zeznań tych świadków, w których stwierdzili oni, że samochód oskarżonego na podwórze wjechał bezpośrednio z ulicy i małżeństwo O. z niego nie wysiadało. Wersja oskarżonego potwierdzona została także poprzez sam fakt że H. M. była trzeźwa i posiadała uprawnienia do kierowania pojazdami. Podkreślić także należało, że H. M. takimi pojazdami faktycznie kierowała, na co wskazywały zeznania jednego ze świadków. Okoliczności te oceniane przy uwzględnieniu zasad wiedzy i doświadczenia życiowego, a także przy uwzględnieniu faktu, że oskarżony jest kierowcą zawodowym i konsekwencje ewentualnej utraty uprawnień do kierowania pojazdami byłyby dla niego wyjątkowo dolegliwe, powodują, że w ocenie Sądu Okręgowego wyjaśnienia oskarżonego uznać należało za wiarygodne. Pośrednio wiarygodność tych wyjaśnień potwierdzona została także podczas szczerego wyznania, jakie oskarżony złożył świadkowi A. M.

i w którym przyznał się on do innych czynów popełnionych na szkodę J. W., kategorycznie zaprzeczając jednak by miał kierować pojazdem w stanie nietrzeźwości.

Oceniając natomiast zeznania świadków B. W.J. W., nie można tracić z pola widzenia konfliktu trwającego pomiędzy nimi a rodziną H. M. na różnych płaszczyznach, w tym tej okoliczności, że zachowanie oskarżonego tego samego dnia, polegające na wyzywaniu i groźeniu J. W. konflikt ten zaogniło i spotęgowało.

W konsekwencji Sąd Okręgowy na podstawie zeznań H. M. (k – 16, 17 i 109 – 111), zeznań E. O. (k – 21) i wyjaśnień oskarżonego M. L. (k – 99-100), ustalił, że 2 października 2011 r. ok. godziny 21 w R. pojazdem marki R. (...) Kierowała H. M.. W konsekwencji poczynienie takich ustaleń, Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok zmienił w ten sposób, że oskarżonego M. L. uniewinnił od zarzutu popełnienia czynu z art. 178 a § 1 k.k.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok opierał się na prawidłowych ustaleniach, które uwzględniały także przyznanie się oskarżonego. Trafnie Sąd Rejonowy ocenił przy tym wartość szkody w mieniu pokrzywdzonego. Uwzględniała ona wartość szkody jaką faktycznie poniósł pokrzywdzony

i w tym zakresie brak było podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku. Trafnie także Sąd Rejonowy dokonał kwalifikacji prawnej zachowań oskarżonego, ocenił stopień szkodliwości społecznej jego czynów i wymierzył odpowiednie kar jednostkowe. Konsekwencją uniewinnienia oskarżonego od popełnienia jednego z czynów była konieczność wymierzenia nowej kary łącznej grzywny, która uwzględniała związek czasowy pomiędzy poszczególnymi czynami, osobę nimi pokrzywdzoną, a także związek przedmiotowy tych zachowań.

Sąd Okręgowy przyjął zatem, że wymierzona oskarżonemu kara łączna spełni wszystkie cele kary i spowoduje, że w przyszłości nie popełni on podobnych zachowań.

Orzeczenie o kosztach wydano na podstawie art. 632 k.p.k. oraz art. 636 k.p.k.